

adresse, ikke mere var vendt mod den danske arbejder eller arbejdsløse, men ville favne alt og alle, blev den til en følsom kynisme.

Da de landsmænd, som partiet havde svigtet til fordel for solidaritet med hele verden, afskedigede partiet som regeringsbærende ved systemskiftet i 2001, tilkendegav partiet efter den første forvirring og handlingslammelse, at det nu ville vende hundrede og firs grader og støtte Dansk Folkepartis og regeringens udlændingepolitik. Men det var kun panik, hjertet var ikke med. Solidariteten havde stadig ingen adresse.

Det viser sig, at den abstrakte godhed, man orienterede sig ud fra, i sin konsekvens var en følsom kynisme. De mennesker, man nu rettede godheden imod, flygtningene, som repræsenterede de svage i alverden, var egentlig lige så ligegyldige som de svage i Danmark.

Sagen er jo den, at hvis asylansøgere, mens deres asylsag er til behandling, og det er det, der fremgår af beslutningsforslagets tekst, og ikke, hvad hr. Troels Ravn sagde her fra talerstolen, får lov til at slå sig ned i det danske samfund og tage arbejde, så integreres de og får Danmark som deres nye land. Børnene får danske kammerater, de voksne slår rod, og flygtningene bliver til indvandrere, endnu før de er anerkendt som flygtninge, med den følge, at hvis de bliver afvist som flygtninge og skal rejse tilbage, hvor de kom fra, så overskæres brutalt alle de hjertebånd, der er knyttet. Det er livsødelæggende og umenneskeligt.

Jamen det var jo netop menneskeligheden, godheden og solidariteten, man ville, ikke sandt? Jovist, en adresseløs solidaritet, som skulle pleje ideologens følelse af egen godhed.

I Socialdemokratiets veltagsdage havde partiet en indenrigsminister, der hed Johannes Kjærbo, rundet af arbejderklassen. Han var på mange måder en brutal bøffel. Da han skulle administrere de tyske flygtninge, som under og efter besættelsen strømmede ind i Danmark, greb han det håndfast an. De blev lukket inde i lejre med strengt forbud mod at arbejde eller overhovedet omgås danskere, for de skulle jo hjem igen, og så skulle de ikke føje til deres øvrige flygtningetragedie, at de nu skulle jages fra et nyt land, hvor hjertet havde slået rod.

Det har Kjærbo hørt meget ondt for fra kulturradikalismen, og det er bestemt heller ikke en model, vi vil efterligne i dag. Men historikeren Henrik Havrehed har i en disputats om emnet retfærdiggjort ham. Konsekvensen af hans robuste flygtningepolitik var ikke den følsomme kynismes umenneskelighed, for Johannes Kjærbo var politiker i en tid, da solidariteten med de svage havde adresse og derfor havde et indhold.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Vi har jo forstået og følger med interesse, da vi ikke er inviteret, at der pågår en masse forhandlinger mellem regeringen og Dansk Folkeparti om, hvad man kan blive enige om i forhold til dog på en eller anden måde at lade nogle af de afviste asylansøgere arbejde. Jeg forstod, at hr. Jesper Langballe sammen med Venstres integrationsordfører har sin helt egen pagt, kan man jo næsten kalde det, i forhold til hvordan løsningsmodellen skal skrues sammen.

Men jeg vil gerne høre fra hr. Jesper Langballe egen mund, hvad man kæmper for fra Dansk Folkepartis side i de forhandlinger. Kæmper man for at minimere omfanget af det arbejde, eller kæmper man for ligesom at åbne om ikke ladeporten, så gitterporten til asylcentre, så menneskene kan komme ud og arbejde? Hvad er Dansk Folkepartis linje i de forhandlinger?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg kan ikke begynde at kommentere de forhandlinger, for det ville være fuldstændig ødelæggende. Jeg kan sige en ting, og det er, at der er enighed mellem de forhandlende parter om, at afviste asylansøgere skal hjem. Men jeg bliver jo nødt til nu, da det er i den her debat, spørgsmålet bliver rejst, at sige, at hr. Troels Ravn slet ikke har forstået sit eget forslag. Der står her:

Mennesker, der søger asyl i Danmark, må, uanset om de opnår asyl eller ej, sikres så gode forhold under opholdet, at de ikke bliver syge og går i stykker som mennesker. Derfor anser vi det for nødvendigt at ændre dele af måden, asylansøgere bliver behandlet på.

Der er ikke i hele forslaget et eneste ord om afviste asylansøgere. Det er jo dem, vi forhandler om i øjeblikket, og det er der, problemet med de lange ventetider er. Det er dem, vi taler om. De, der tales om her, er folk i ansøgningsfasen. Der er det noget med 200 dages sagsbehandling, og der virker det helt meningsløst.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kunne ikke drømme om at bede hr. Jesper Langballe, selv om han jo så gjorde det alligevel,